

TAJEMSTVÍ PELTONU

ZÁHADNÝ ANONYM
odhaluje zákulisí
profesionální cyklistiky

C PRESS

Tajemství pelotonu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

kolektiv

Tajemství pelotonu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tajemství pelotonu

Tajemství pelotonu

**Záhadný anonym odhaluje zákulisí
profesionální cyklistiky**

Obsah

Úvod	9
Začínáme	12
Kdysi a dnes	20
Sezona	36
Tým	54
Vybavení	65
Smlouvy a agenti	74
Giro d'Italia v roce 2018	90
Tour de France v roce 2018	101
Pády	108
Technické zázraky	124
Sexismus	130
Fanoušci	136
Rebelové	142
Tým Sky	149
Média	160
Doping	168
UCI	182
Život s profesionálními cyklisty	187
Konec kariéry	198

Úvod

Je mi jasné, že tato kniha bude něco jako hádanka. Součástí celé té legrace budou i pokusy uhodnout, kdo vlastně jsem – a je to v pořádku. Jako čtenář bych to samo sebou také chtěl vědět. Svoji identitu ale neskrývám jen tak pro zábavu. Celá ta tajemnost je tu proto, že v mém světě se očekává, že jezdci budou vidět, ale nebudou slyšet. Závodím na nejvyšší úrovni v různých týmech už asi deset let a myslím, že každému, kdo se alespoň na chvilku připlatl k profesionální cyklistice, je jasné jedno: Říkat některé věci veřejně není úplně ten nejlepší nápad, pokud si chcete udržet smlouvu. I náhodná negativní poznámka o kvalitě omotávky na říditka může znamenat, že budete mít v týmu problémy, protože tým by pak mohl mít problémy se sponzory. Když jsem začínal, nebylo nijak neobvyklé, když nějaký slavný jezdec neměl rád značku sedel od sponzora, tak se na to jeho oblíbené jen dal ten správný potah a všichni byli spokojení. Podobně se předělávaly nápisy na pláštích, když se zjistilo, že ty, které týmu dodává sponzor, jsou k ničemu. A dělá se to i dnes. Náš sport může existovat jen díky reklamě a propagování výrobků, takže jakékoli komentáře na téma vybavení jsou přísně zakázány. Znam kluky, kteří nedokončili trénink jen kvůli mizerným baterkám do elektronické přehazovačky, nebo takové, kteří trávili dlouhé hodiny v sedle promočení a na kost zmrzli, protože jejich sponzor prostě nedokázal vyrobit slušnou bundu – ale nikdo o tom nesmí mluvit. Skoro tak přísně jako tréninkový a stravovací režim (nebo možná i přísněji) se už hlídá i to, co kde řekne nějaký domestik („nosič vody“, cyklista, který v týmu pracuje pro lídra).

Rozhodl jsem se tedy zůstat v anonymitě, protože na jednu stranu chci mluvit o tom, jaké je zákulisí profesionální cyklistiky, ale musím také myslet na svou kariéru a rodinu. Každý veřejný aspekt života profesionálního cyklisty podléhá tak přísné kontrole, že je zhora nemožné

hovořit opravdu otevřeně v obyčejném rozhovoru, a co teprve v celé knize. Pro všechno, co děláme, existují týmová pravidla. A dokonce i taková nevinná prkotina, že si na vyjížďku s kamarády na horských kolech vezmete nesprávnou přilbu, může skončit průšvihem, pokud si to někdo vyfotí a dá na sociální síť.

A pak jsou tu lidé. Organizátoři závodů, agenti, ostatní jezdci, šéfové týmů. Jinými slovy: moji kolegové, kamarádi, zaměstnavatelé. Nejedná se o žádnou mafiánskou omertu jako za starých časů, ale o rozhodnutí ze zdravého rozumu. Těžko bych se mohl ukázat v tréninkovém kempu, kde by všichni moji kolegové z týmu věděli, že všechno, co udělají a řeknou, se může objevit v nějaké knize. A stěží bych mohl očekávat, že se dočkám nové smlouvy, pokud by manažer věděl, že se budu někde veřejně rozepisovat o tajné taktice týmu. Pokud mi nevěříte, zkuste začít psát nějaký blog, kde do těch nejmenších podrobností vyzvoníte, co se děje u vás v kanceláři, a dejte k němu své jméno. Nezapomeňte ve všech směrech zpochybnit práci své firmy a určitě k tomu také napište, že šéf je úplný idiot – a pak mi dejte vědět, jak to dopadlo.

Celkově žijeme v malém světě, svět cyklistiky je ale proti tomu úplně miniaturní. Každý se zná s každým, všichni si všechno pamatují. Když jsem se rozhodl napsat tuto knihu, nevedla mě k tomu snaha někoho urazit nebo vyvolat nevraživost, ale je jasné, že nechci být ani exkomunikován. Slyšet pravdu je někdy obtížné, a i když vám budu často jen předkládat své názory, bylo by nemyslitelné o spoustě věcí mluvit naprosto otevřeně s vědomím, že na obálce knihy svítí moje jméno. Cyklistika je celý můj život od doby, kdy jsem byl teenager, a přes všechny její stinné stránky ji miluji. Chovala se ke mně hezky, snažím se k ní tedy chovat podobně. Cílem této knihy není stěžovat si jen proto, abych si mohl zanaříkat nebo na někoho ukazovat prstem. Chci všem ukázat, co doopravdy znamená být profesionálním cyklistou, poskytnout vám nepřikrášlený pohled přímo z pelotonu. Náš sport může nabídnout spoustu skvělých věcí, ale má také hodně problémů – a já bych rád na toto téma zahájil diskusi. Četl jsem knihy od kritiků cyklistiky i od jejích zarytých fanoušků a měl jsem vždy pocit, že nepatřím ani

do jedné z těchto kategorií. Spíš jsem si myslel, že pokud něco skutečně miluju, musím to vidět takové, jaké to doopravdy je. Podle mě může být cyklistika někdy úžasná a jindy zase špinavá, ale často není ani jedno z toho. Jsou to hlavně hodiny a hodiny šlapání do pedálů, za které toho zas tak moc na oplátku nedostanete. Cyklistika je vrtkavá a někdy směšná, ale také fascinující a vzrušující, hlavně je to však zábava. A právě o tom všem by měla být tato kniha.

Začínáme

Když jsem byl malý kluk, viděl jsem jednou v televizi Tour de France – a úplně jsem světu cyklistiky propadl. Pak jsem sledoval úplně všechno: Grand Tour, klasiky i mistrovství světa. Nemohl jsem se toho nabažit. Táta měl malou sbírku knížek o cyklistice, bylo v ní i několik komiksů, a toto mě také fascinovalo, všechny ty heroické příběhy a postavy. Bavilo mě úplně všechno. V jedenácti jsem dostal první kolo a začali jsme s tátou jezdit na túry. Od začátku jsme zvládali slušné porce, takže ujet sto kilometrů pro mě byla normálka.

Někdy v té době jsem začal chodit do cyklistického oddílu, ale tehdy to pro mě bylo asi příliš organizované. Prostě jsem rád jezdil na kole, tak jsem v tom ještě pár let pokračoval po svém a do oddílu jsem se vrátil, když mi bylo patnáct nebo šestnáct. Také jsem hrál fotbal a zkoušel různé další věci – cyklistika nebyla jediný sport, kterému jsem se tehdy věnoval. Navíc jsem nepocházel z rodiny, která by se nějak tradičně věnovala závodní cyklistice. Na kole jsme ale jezdili hodně, jen tak, pro zábavu.

V té době pro mě bylo jednodušší hrát fotbal, protože se většina zápasů odehrávala blízko našeho domova a já tam mohl chodit sám. Občas sice byl nějaký důležitý zápas někde dál, ale nebylo to tak složité jako závody na kole: na ty se muselo někam jezdit každý víkend, pokudé to bylo nejméně několik hodin cesty. Když jsem začal závodit, jezdil jsem zpočátku s jedním kamarádem a jeho rodiči. Táta s mámou mě začali doprovázet až později, když bylo jasné, že to беру docela vážně. Pro rodiče je to velká zátěž, zvlášť když mají ještě další děti, hlavně kvůli cestování. Nevadilo mi tedy, že se mnou naši nejezdí, věděl jsem, že se musejí věnovat spoustě jiných věcí. Čím víc jsem se ale do závodění nořil, tím víc se o to začali zajímat a táta mě nakonec začal vozit úplně všude. Muselo to pro něj být náročné, ale podle mě ho to bavilo. Měl pocit, že společně děláme něco důležitého.

Vzpomínám si, že když jsem závodil v juniorech, musel jsem si koupit nové závodní kolo. A podobně jako spousta dalších jezdců, které znám, jsem se tehdy zařekl, že toto je poslední kolo, za které si platím sám. Bavil jsem se o tom s mnoha profíky a ukázalo se, že je to něco jako smlouva, kterou jsme sami se sebou v určité fázi uzavřeli: rozhodli jsme se, že se dostaneme do nějakého týmu, budeme závodit profesionálně a dostaneme všechno zadarmo. Samo sebou jsem nebyl připravený na to, co mě čekalo, ale rozhodně jsem to nevzdával.

Jedna věc je trénování. Pokud vás sport baví a máte motivaci, není nijak složité si na náročný trénink zvyknout. Sousedé vidí, že každý den sedáte na kolo, klidně i v hustém dešti, nebo na horské kolo, když je sníh, a myslí si o vás, že jste blázen. Ale je to vaše práce. Občas mě to štve, ale vím, že je to vždycky lepší než někde sedět v kanceláři, a i když je venku příšerně a jsem utahaný, pořád mě to baví. Nikdy se nestalo, že bych ježdění na kole nesnášel. Pochybuji o tom, že by někdo, koho za něco platí, mohl upřímně říct, že tomu chce naplno věnovat sto procent svého času – ale právě za toto vás platí. Myslím si ale, že být profesionálním cyklistou se skoro úplně blíží tomu, když vás platí za něco, čím se především bavíte.

Neexistuje jediný „správný“ způsob, jak trénovat. Rozčiluje mě, když někdo chápe trénink přísně dogmatickým způsobem, protože každý jezdec je jiný. Každý musí sám přijít na to, co u něho funguje, ale pokud do své každodenní rutiny zapracujete něco, co vám dělá radost, určitě u toho vydržíte déle. Zažil jsem například pár spolujezdců, kteří se během tréninku nikdy nezastavili na kávu, ale po ježdění se mnou přijali tento zvyk za svůj. Deset nebo patnáct minut odpočinku v polovině tréninku neznamená, že jsem líný, znamená to jen, že mi chutná dobré espresso.

Jeden z jezdců v mém bývalém týmu si pokaždé před závodem odpíral sex, a pokud se jednalo o nějaký velký závod, jeho celibát trval celé týdny. Když o tom poprvé vyprávěl, tak jsem se tomu smál a myslil si, že si z nás dělá legraci. Že je to jen další pitomost, že si hraje na Roberta de Nira ze *Zuřícího býka*. Všichni starší jezdci mu řekli, že

je to úplný nesmysl a že na tom vůbec nezáleží. On se začal usmívat a řekl: „Hele, tak to bude myslím moje holka ráda! Vždycky na mě kvůli tomu byla pěkně naštvaná.“ Všichni jsme se smáli a ptali se ho: „A co ty, tobě to nevadilo?“ A on na to: „Ale jasně že jo, ale sex vysiluje.“ Vážně to řekl! Je naprosto vyloučené, aby před vámi byla dlouhá kariéra a spokojený rodinný život, pokud si budete myslet, že je třeba odepřít si sex pokaždé, když chcete podat v závodě dobrý výkon. Tenhle kluk to má stejně i s jídlem – je tak striktní, až je to bláznivé. Mám za sebou dlouhou kariéru, protože hrozně rád jezdím na kole, ale je zcela nemožné, abych se tak cítil po patnácti letech odříkání si všech potěšení, jež život přináší.

Na druhou stranu jsem měl kolegu, který miloval zmrzlinu a dopřával si ji opravdu ve velkém. To je zcela v rozporu s tím, na co je valná většina jezdců zvyklá, protože zmrzlina je hodně kalorická. Tenhle chlapík si ale klidně dal ve volném dni na Grand Tour dvě obrovské porce a druhý den skončil v etapě na pódiu. Malé potěšení může mít obrovský psychologický efekt. Někdo by řekl, že je to neprofesionální, ale co je na tom neprofesionálního, když pak dokáže v těch nejtěžších závodech na světě bojovat o celkové pořadí? Rád si dám občas pivo, na což by se v mnoha týmech hledělo s nevolí, ale pokud si nedopřejí trochu radosti, mám mizernou náladu a to se projeví i v tréninku. Má to samozřejmě hranice: těžko můžete jako profesionální cyklista předpokládat, že večer urazíte deset piv, vykouříte krabičku cigaret a druhý den budete ve formě. Ale pokud skoro každý den naježdíte v tréninku 150 nebo 200 kilometrů, pak nemohou příležitostná zmrzlina nebo sklenička něčeho ostřejšího způsobit žádné škody.

Opravdu obtížné je ale něco jiného: musíte strávit hodně času mimo domov. Na to vás nikdo nepřipraví. Nejedná se jen o cyklisty. Zeptejte se kohokoli, kdo musí kvůli práci pořád cestovat – řekne vám, že je to na nic. Když si někam zajedete jen občas, je to zábava, ale pokud kvůli tomu pravidelně zameškáváte svatby a oslavy narozenin, je to něco úplně jiného. Všechno pozlátko velmi rychle zmizí. Vaši kamarádi a rodina jsou pořád spolu, oslavují a baví se, vy ale dřepíte v nějakém

zastrčeném mizerném hotelu a snažíte se nějak zabít čas, který zbývá do dalšího tréninku.

Před pár lety jsem byl s rodinou na dovolené, všechny jsem je pozoroval a říkal si, že takhle bych chtěl strávit zbytek života. Vůbec jsem si nedovedl představit, že se s nimi budu muset zase rozloučit, ale věděl jsem, že to budu muset udělat. Není to příjemný pocit. Přes léto pravděpodobně strávím doma celkem jen pár týdnů a co nevidět zase budu na nějakém tréninkovém kempu nebo dalším závodě. Pokud máte děti, tak čas hrozně letí a vy tam nejste, abyste viděli, jak rostou, a pomáhali jim – a to člověka poznamená. Ještě horší je, že když jsem doma, jsem unavený a nevrlý, navíc mám skoro pořád hlad, protože si musím hlídat váhu a nemůžu se pořádně najíst. Moje žena mě ve všem maximálně podporuje a ví velmi dobře, co moje práce obnáší, ale je jasné, že moc zábavy si se mnou doma neužije. A když svou rodinu milujete tak moc jako já, je to docela depresivní situace.

Léto toho roku bylo docela náročné a já nakonec zavolal svému agentovi, že končím a už nebudu pokračovat. Byl pochopitelně v šoku a snažil se mě trochu uklidnit, ale současně mu bylo úplně jasné, odkud vítr vane. Život v pelotonu není snadný ani v těch nejlepších obdobích, a když jste sami se sebou nespokojení, těžko můžete soupeřit s těmi nejlepšími. Společně jsme tedy vymysleli plán, který by mi umožnil mentálně se srovnat a zároveň by s ním byl spokojený i můj tým. Jednalo se o klíčový okamžik mé kariéry. Agent věděl, že jakmile se jednou rozhodnu, už si to nerozmyslím. To je typická mentalita závodního cyklisty. Jsme dost paličatí, a rozhodneme-li se, nic s námi už nehne. Musíme být takoví, jinak by na nás totiž v každém závodě čekal jen sběrný vůz. Platí to i mimo závody: když jsme kupovali dům, kývli jsme na ten první, který jsme si s realitním agentem pořádně prohlédli. Dívali jsme se na jiné domy na internetu a v prospektech, ale tento jsme navštívili, líbil se nám, tak jsem ho koupil. Nerozhodnost není v naší práci úplně žádoucí.

Nakonec jsme s agentem přišli na dobré řešení. Najdu si tým, kde bude pro mě ta správná atmosféra a kde budu moct více rozhodovat

o tom, kterých závodů se zúčastním, nicméně budu nadále připraven na ty největší akce. Od závodníka jako já, který se blíží konci kariéry, se očekává, že bude na velkých závodech pečovat o lídra týmu a ve správnou chvíli třeba udělá v kopcích něco opravdu překvapivého. Aniž bych chtěl přehlížet méně významné závody, všem je úplně jedno, jestli budu na závodech v Emirátech nebo na Prezidentském poháru kolem Turecka. Můj agent se tedy rozhodl nabídnout následující: je tady kluk, který opravdu rád závodí, má za sebou pár umístění v první desítce na Grand Tour, při tréninku najezdí velmi solidní dávky kilometrů, ale rád by trávil víc času se svými dětmi. Týmy asi nedostávaly podobnou nabídku každý den, ale bylo to alespoň na-prosto upřímné.

Vzpomínám si na manažera jednoho týmu, který byl skutečný idiot. Je v pohodě, když mi řekne ano nebo ne, jeho práce je řídit tým a já to respektuji, ale mělo by se to dělat profesionálním způsobem. Zákulisí cyklistického sportu je však plné různých machistických a siláckých řečí. Manažer tehdy řekl mému agentovi: „Já potřebuju kluky, kteří chtějí závodit, ne si užívat dovolenou.“ Takhle zpětně je to vlastně legrační, protože jsem měl za sebou různá vítězství, o jakých se jeho týmu ani nesnilo. Není to samosebou jediný důvod, ale jsem přesvědčen o tom, že můj současný tým je úspěšný i proto, že v jeho vedení není nikdo, kdo by se choval tak hloupě jako tento člověk.

Nepochyboval jsem o tom, že chci pokračovat v závodění, ale také mi bylo jasné, že k tomu potřebuji najít ten správný tým. Peníze byly druhotné, protože jsem věděl, že pokud budu spokojený, moje kariéra se prodlouží. Říkal jsem si, že je mi úplně jedno, co si budou myslet ostatní. Dnes ale vím, že to nebyla tak úplně pravda. Je to zvláštní pocit, když je vám něco přes třicet a někdo vám řekne, že jste vyřízený. V jiné profesi bych byl ještě pořád na začátku, ale tito manažeři mě odmávlí jako nějakého veterána. Takže vrátit se v plné síle byl opravdu fajn pocit. Nemám rád, když je někdo ukřivděný, ale podle mě by v takové situaci každý, komu se podařilo dokázat, že se pochybovači pletou, cítil aspoň trochu zadostiučinění. Já bych odjel na nějaké hezké místo, posílal bych

přes Stravu hlášení o poctivých tréninkových dávkách a myslel bych si: „Vidíš? Pořád na to mám.“

Klidně se mohlo stát, že mě pošlou do háje všichni. Co si budeme povídat, ne každý chce angažovat jezdce, který požaduje zvláštní zacházení. Sešli jsme se s několika týmy, ale neměl jsem pocit, že při jednání panuje vzájemná důvěra. Nevypadalo to, že by to mohlo fungovat, a to z obou stran. Můj současný tým ale pochopil, o co mi jde, a byli ochotni mi důvěřovat, protože si také mysleli, že když budu – ať už z jakéhokoli důvodu – spokojený, bude to nejlepší řešení pro všechny. Nejsem typ, který by se vyžíval ve večírcích nebo se flákal, takže mi prostě věřili, že si za vhodných podmínek dokážu nastavit optimální tréninkový režim. Nejvtipnější na tom je to, že jakmile jsem se začal cítit dobře, začal jsem si připadat i jako lepší závodník. Bez debat jsem potřeboval trávit víc času s dětmi. Být dobrý otec je pro mě mnohem důležitější než být závodník. Ale ta trocha svobody ve mně pak vyvolala potřebu být o něco víc součástí týmu. Závodil jsem méně, ale myslím si, že pro tým jsem byl užitečnější. Nikdy jsem neměl problém s jezďením na kole, ale po všech těch letech mi už začaly lézt na nervy ty věci okolo. Pořád jen hlídat si váhu, cestovat, trénovat – žádná rodina. Paradoxně kdyby mi můj tým trochu nepovolil vodítko, vedlo by to asi k tomu, že bych skončil o něco dříve. Nechali mě ale chvíli dělat si všechno po svém – a já se vrátil hladový jako vždycky.

Kdyby by nedošlo k této změně, už bych dnes nezávodil. Často jsem uvažoval o předčasném konci kariéry, ale bylo to vždy jen kvůli cestování a stresu. Práce mi nikdy nevadila. Podle mě až skončím, stejně budu dál jezdit na kole, budu se snažit být rychlý a lepší než moji kamarádi. Tohle na tom totiž zbožňuju. Už jsem o pár let překonal hranici odchodu do důchodu, kterou jsem si kdysi stanovil, a v tuto chvíli žádnou jinou nemám.

Nechci, aby to vypadalo, že mám nějaké speciální úlevy nebo že jsem líný. V nejrušnější části sezony trávím doma nadále jen několik dnů v měsíci, a když jsou Grand Tour, nejsem doma vůbec. Rozdíl je v tom, že mám pak k dispozici určitý čas, který mohu trávit s rodinou

a kamarády. Je bláznivé, jak důležité vám mohou připadat společná večere a pár drinků s přáteli, když jste si to museli tak dlouho odpírat. A co se týče času stráveného s dětmi, je to cennější než všechny poklady světa. Býval jsem hodně pryč, protože se všechno odehrávalo strašně rychle, ale teď mám pocit, že jsem opravdový táta, máme k sobě s dětmi blízko a máme i čas užít si spoustu zábavy.

Celá moje kariéra byla jedno velké dobrodružství. Představte si, že jste dvacetiletý kluk, kterému řeknou, že může trávit čas s kamarády, cestovat po celém světě a ještě za to dostane zapláceno. Zní to nádherně. Postupně se všechno začne měnit, ale na Giro d'Italia nebo na Tour de France se ve vás zase probudí ten mladý kluk. Na nejlepších závodech si připadám znovu jako junior: těším se na místa, kde se bude závodit, jaké tam bude jídlo, co všechno tam uvidím. Těším se i na to, že si budeme s ostatními říkat všechny ty hlouposti a budeme zase všichni spolu. Rozloučit se s rodinou před odjezdem na tréninkový kemp někde na Tenerife je smutné, ale opravdu velký závod? To je pořád nejvíc. Je to něco speciálního a já si pokaždé chci užít každíčkou minutu. A doma to funguje stejně. Děti rostou hrozně rychle a já chci být u toho a vychutnat si každý okamžik. Pokud se týmu podaří na velkém závodě urvat nějaké vítězství, je to přesně to, co dává všemu smysl. Máte-li za sebou náročnou sezonu a musíte se účastnit nějakého mizerného závodu, začnete o svém rozhodnutí dál závodit tak trochu pochybovat. Ale i v takové situaci rád analyzuji taktiku a užívám si společnost týmu, protože to je něco, co máme prostě všichni v krvi.

Opouštět rodinu je těžké, ale zároveň se mám po závodech na co těšit. Je mi líto mladších kluků, kteří pak musejí být sami někdy v Luce nebo Gironě, kde se po tréninku vracejí do prázdného bytu a k prázdné ledničce. Ti se musejí na soustředění a kempy těšit jako na smilování. Pokud jste ale doma spokojení, nikomu se nechce jet trénovat někam do velké nadmořské výšky a spát v tříhvězdičkových hotelech, které jsou plné dalších cyklistických týmů. Je to nuda a každé ráno, když přijdete na snídani, stejně zjistíte, že bufet už je beznadějně vyrabovaný. Zní to směšně, ale pokud je snídane od sedmi, pak si buďte jisti, že

tam už před sedmou bude podupávat banda hladových jezdců, protože všichni máme pořád hlad. Když jsem doma, dám si své oblíbené jídlo a nemusím se přetahovat se ženou a dětmi o to, kdo dostane ty nejlepší kousky. Takže když pak v lednu přijde začátek nové sezony a vy musíte jet, podíváte se na další rok před vámi a uvědomíte si, že jste v háji. Profesionální cyklisté totiž mají novoroční depresi úplně stejně jako všichni ostatní.

Kdysi a dnes

V dobách, kdy jsem začínal, trávili jezdci doma celkově mnohem víc času. Dnes před velkými závody trávíte celé týdny na tréninkových kempech ve vysoké nadmořské výšce a s rodinou se uvidíte maximálně na pár dní mezi kempem a závodem. Kolem roku 2000 jsem jezdil za jeden menší tým a na dlouhé tréninkové pobyty jsme rozhodně neměli peníze, ale podle mě to tehdy nedělali ani ti opravdu špičkoví jezdci – ti si pravděpodobně jen dali trochu větší dávku EPO nebo transfuze, pokud se chtěli připravit na opravdu náročný závod. Takto to fungovalo – a byla to úplně jiná situace než teď!

Dnes většinu roku buď trénujete, nebo jste na závodech. Za starých časů mohli být jezdci častěji doma, i když platí, že se tehdy závodilo o dost víc než v současnosti. Týmy se dnes například začínají připravovat na další sezonu na prvním kempu v prosinci, po němž následuje další v lednu – zatímco v dobách, kdy jsem začínal, jsme měli celou zimu volno. Když se vám nechtělo trénovat, tak jste netrénovali. Ti línější z nás se pak dostavili na sraz týmu obtlouští a totálně z formy. Dnes ale existují online záznamy o každém tréninku, o každé hodině a spáleném kilojoulu, takže i když si jen na den nebo dva trochu ulevíme, tým se o tom okamžitě dozví, vám brzy zazvoní telefon a někdo se bude ptát, co to má ksakru znamenat.

Nevím přesně kde, ale minulý rok jsem v pelotonu slyšel od několika kluků zábavnou historku o mladém belgickém cyklistovi Zicu Waeytensovi. Měl prý pocit, že mu jeho tým Sunweb připravil na následující sezonu dost nepřijemný program v podobě spousty malých závodů, na které se mu nechtělo, tak si na protest koupil fantastický zájezd do Tanzanie – a nikomu o tom neřekl. Tým se o tom pochopitelně hned dozvěděl, protože přestal vyplňovat záznamy o tréninku! Nebylo to od něj zrovna chytré, protože manažerovi okamžitě došlo,

že něco není v pořádku. Dovedu si představit, jak pak mohl vypadat jejich rozhovor... Na konci roku 2017 pak tým po vzájemné dohodě opustil, přestože měl ještě platnou smlouvu pro rok 2018. Nevím, jestli to nějak souviselo s tím výletem, ale jeho novým týmem se stal Vérandas Willems-Crelan, který jezdí závody Professional Continental, což je po týmu Sunweb a WorldTour opravdu velký krok zpátky. Dokonce i ty nejméně významné závody, které pojedete ve WorldTour týmu, budou větší než to, co na vás čeká v kalendáři Professional Continental.

Změnil se důraz na jednotlivé detaily. Dříve stačilo jen šlapat do pedálů a dělat to, co jste si mysleli, že potřebujete, abyste se dostali do formy. Dnes týmy hlídají úplně všechno a jezdci mají mnohem méně svobody. Nechci, aby to vyznělo, že nás někdo špehuje, ale je to tak jednoduché: stačí se podívat do záznamů GPS v Training Peaks, což je aplikace, kterou všichni používáme při tréninku. Možná se také podrobněji podívají na absolvované trasy, jestliže se vaše hodnoty nezlepšují nebo mají-li pocit, že na to trochu kašlete, a v každém případě se budou ptát, když zmizíte na dovolenou do Afriky. Moc se mi líbila kniha Thomase Dekkera *The Descent* (Sešup), a to z různých důvodů. Nejlepší pasáž ale byla asi ta, kde vzpomínal, jak byl před deseti lety svět cyklistiky šílený. Rád si občas trochu užívám, když to jde, ale žádný profesionální sportovec by neměl vést život, jehož součástí jsou tajné schůzky, tašky plné bankovek nebo pády v plné rychlosti. Thomas byl extrémní případ, ale v mnoha ohledech byl také ztělesněním cyklistiky své doby a všechny jeho osobní excesy jen ukazují, že bychom se měli našeho sportu ptát, proč se lépe nestará o podobně zranitelné mladé chlapce a proč nezajistí, aby nezbloudili na scesti.

Pokud máte pocit, že nekritizují dopující podvodníky dostatečně ostře, tak je to právě z tohoto důvodu. Je hrozné, že tito lidé mohli dlouhé roky bezostyšně zneužívat celý systém, a cítím velké sympatie pro kluky, kteří mají pocit, že jim tím ukradli kariéru. Na druhou stranu ale nikdo nezačal s cyklistikou jako kluk, který se zářícíma očima sní o steroidech, erythropoetinu nebo o transfuzích. Změna přišla až ve chvíli, kdy se stali součástí zkaženého týmu a viděli kolem sebe různé pofiderní